

Autor: Markéta Kašparová
Název práce: Kulturní Centrum Nusle
Vedoucí práce: Tomáš Novotný, Atelier Novotný – Koňata – Zmek
Oponent práce: Jonáš Krýzl

Projekt vychází ze zadání atelieru N-K-Z pojmenovaného „PRAHA RE-VIZE“. Cílem bylo nalezení potenciálu slabých míst v Pražském intravilánu. Autorka našla zajímavé území – brownfield podél železničního koridoru tvořící bariéru mezi Nuslemi a Vršovici. Návrhem nové zástavby, obsahujícím mj. lávku spojující Nusle s Vršovickým nádražím, objekt kulturního centra otevřený do nového náměstí a „liniový park“, potvrzuje dosud nevyčleněný potenciál místa. Autorka píše, že *„Projekt má charakter gesta“*, pro mě je toto gesto srozumitelné a návrh kvalitní – je dokladem toho, jak lze pečlivým poznáním místa a jeho souvislostí dospět k architektuře, která změní status quo a vytvoří z nekvality kvalitu, nové propojení v mentální mapě města.

Objekt kulturního centra, blíže zpracovávaný v bakalářské práci, je úzce spjatý se zmíněnou lávkou do Vršovic. Jedná se o čistě a uměřeně působící hmotu v solitérní pozici, kterou zdůrazňuje svoji veřejnou funkci. Řešení interieru a jeho provozní náplň výraz objektu potvrzuje – vnitřní členění redukované do několika zajímavých architektonických forem (točité schodiště s lucernou, otevřený prostor pobytového schodiště s elevací, uzavřený sál, vertikální průřez), korespondující volba autentických materiálů (beton, terazzo, sklobetonová fasáda). Celkově na mě návrh působí samozřejmě, upřímně, jistě, představuji si barevný společenský život, kterému dům nepřekáží, naopak poskytuje motivační prostorový rámec.

Přepis do projektové formy dle mého názoru původní návrh oslabuje. Nepřičítám to ani tak jiné volbě materiálu fasádních výplní (výměna luxfer za kanelované sklo). Spíše je pro mě úkrokem řešení anglického dvorku, který přibyl zároveň s novým suterénem. *„Hmota budovy ... je navržena tak, aby ... obshluhovala jak nově vzniklé náměstí, tak liniový park umístěný za zástavbou.“*, píše autorka ve zprávě. Myslím, že anglickým dvorkem se tato ambice komplikuje. Dům je od parku odříznut a ztrácí svoji přístupnost. Je to škoda, umím si představit, že rozvinutí motivu anglického dvorku by naopak propojení parku s domem posílilo, stejně tak by mohlo dát větší logiku vazbám na vnitřní provoz, možná by vysvětlilo i zásobování a odpadové hospodářství. Dalším krokem stranou je pro mě úprava točitého schodiště, dominantní formy v interieru, které ztratilo horní osvětlení a jeho vnější tubus byl dotažen až ke stropu. Schodiště tím ztrácí světlo, rafinovanost, svým způsobem se z něj stává nejasná banální forma. Slabinou přepisu je pro mě také absence zobrazení lávky, pro mě nedílné součásti řešeného objektu. Lávka má být s kulturním centrem spojena ve všech nadzemních podlažích, je to zásadní element dávající smysl návrhu jako celku. Velká škoda, v „projektu v mašličkách“ ji nenalézám. Vysvětlilo by to mnoho nejasností.

Architektonicko stavební část projektu je zpracována srozumitelně, včetně dělení na jednotlivé stavební objekty. Hledám pouze výkres výkopů, základní kóty v koordinační

situaci a označení skladeb podlah v půdorysech. Konstrukční část ponechává na mé fantazii provedení a instalaci schodišťových ramen. Při čtení požárně bezpečnostního řešení přemýšlím nad důvody kompletního protipožárního zasklení fasád. Technika prostředí je rovněž srozumitelná, přemýšlím pouze nad kompenzací absentujících zádveří, nad způsobem vedení potrubí VZT pro odvod vzduchu z malého kina v suterénu, které má být „vedeno v podlaze“, dále by mě zajímal koncept umělého osvětlení objektu. Přemýšlím také nad přístupností instalačních jader i VZT jednotek umístěných na střeše – přece jen, revize instalací a výměny filtrů se neobejdou bez jistých prostorových nároků. Řešení zámečnických prvků a vybavení elevace otevřeného pobytového schodiště v rámci části Interier podporuje autorčinu představu o domu jako celku, přiložené vizualizace a reference materiálů dokládají myšlenou představu o atmosféře interieru domu. Škoda, že není podobným zobrazením prezentováno zasklení fasád.

Bakalářská práce by měla otestovat schopnost ovládnout technické disciplíny, které se v jejich komplexnosti snažíme použít jako nástroj pro uskutečnění našich vizí. Pokud bych měl obecně pojmenovat slabé stránky předkládaného projektu, hledal bych je především ve fázi „překladu“ do reality požárních předpisů, limitních požadavků na fasády, okenních systémů... Aby se představa krásného a fungujícího kulturního domu s lávkou stala skutečností, architekt musí ve výkresu tuto skutečnost vidět. Musí napnout všechny síly, aby ji neztratil, i když se ohýbá před normami nebo výpočty požární zátěže. Proto bych autorce poradil, aby se příště o tuto svoji vizi prala důsledněji a nekompromisněji, aby se, byť ještě na škole, nespokojila s nemožností použití luxfer nebo s úpravou zakončení točitého schodiště. Zde jde o trénink, o první konfrontaci s náročným projektem, časem se z technických omezení stanou příležitosti, jak architekturu posunout ještě dál. Myslím si ale, že pokud by měla autorka v této problematice větší porozumění ze strany přidělených konzultantů, byl by nakonec projekt konzistentnější.

Na závěr konstatuji, že se mi předložená bakalářská práce jeví formálně i obsahově kompletní, dům i jeho přepis do technického jazyka je dostatečný, navržená technická řešení jsou v souladu s autorčím záměrem. Navrhuji hodnocení C a autorce do budoucna přeji energii a radost z dalších povedených návrhů.

V Praze, 22.6.2020

Jonáš Krýzl